

Duminica a IV-a din Postul Mare

Duminica a IV-a din Postul Mare – Anul B – Lecturi : 2 Cronici 36,14-16.19-23 ; Psalmul 136 (137) ; Efeseni 2,4-10 : Ioan 3,14-21

Meditație vincentiană

Lecturile din această duminică sunt foarte complexe și greu de înțeles. Uneori mesajul transmis este confuz, ca de exemplu când sfântul Paul spune în Scrisoarea către Efeseni: « *Căci prin har ați fost mântuiți datorită credinței și aceasta nu e de la voi, ci este darul lui Dumnezeu, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni* ». Înseamnă așadar că Luther (și frații reformați) aveau dreptate? Faptele noastre nu contează pentru mântuirea noastră? Dacă este așa, atunci, ca vincentieni, de ce să-i mai vizităm pe săraci? Cum ar trebui să privim instituțiile specific vincentiene – azile, școli, orfelinate – dacă nu contribuie cu nimic la sfințenia noastră?

Evanghelia oferă un pic de lumină în această discuție când ne spune că: « *oricine face adevărul vine la lumină, ca să se vadă că faptele sale sunt făcute în Dumnezeu* ». Așadar faptele noastre sunt importante și fundamentale pentru mântuirea noastră, cu condiția să fie realizate în adevăr, adică « *făcute în Dumnezeu* ». Faptele fără valoare sunt cele pe care le realizăm pentru faima noastră sau pentru a câștiga ceva. În practică, atunci când vizităm un sărac, această faptă vincentiană va fi « *făcută în Dumnezeu* » și reprezintă « *înfăptuirea adevărului* » dacă o realizăm cu dorința de a-l întâlni pe Dumnezeu prezent în persoana pe care o ajutăm. Iată mistica vizitei vincentiene!

Prima lectură (Cartea Cronicilor) prezintă trei fapte istorice importante: distrugerea Ierusalimului, incendierea Templului și exilul (deportarea) poporului lui Dumnezeu în Babilon. Cronicarul face legătura dintre acestea și infidelitatea poporului lui Dumnezeu. Așa cum am arătat în celelalte meditații, iudeii credeau în teologia răsplății, adică, dacă poporul este fidel Legământului și poruncilor, Dumnezeu îi dăruiește viața și fericirea; dar dacă poporul este infidel față de angajamentele asumate, va avea parte de moarte și necazuri. În această viziune Dumnezeu este ca un negustor atent să le socotească oamenilor răsplata și datoriile, și care nu poate să iubească și să fie îndurător.

Evanghelia din această duminică vine să demonstreze limitele acestei perspective și ne prezintă un Dumnezeu care, chiar dacă urăște păcatul, îl iubește pe om fără măsură și este

mereu gata să-i ofere viață și mântuire; și ne arată cum i-a trimis Dumnezeu pe profeți la poporul său, așa cum ne spune Isus în parabola viticultorilor, pentru ca acesta să creadă în El. (Luca 20 :9-19 ; Marcu 12 : 1-12 sau Matei 21 : 33-46).

Același lucru se întâmplă și cu Isus: Dumnezeu îl trimite pe Fiul său în lume, dar poporul îl ucide pe cruce. Înțelegem așadar că Dumnezeu nu urmează teologia răsplății (nu ne dă în funcție de păcatele noastre) și că trebuie să alegem de partea cui vrem să fim, de partea celor care îl răstignesc sau de partea celor care-l ajută să-și ducă Crucea?

Revenind la mântuirea prin har și nu datorită faptelor de care vorbește sfântul Paul în scrisoarea către Efeseni, trebuie să subliniem faptul că el se adresează creștinilor din Efes cu intenția de a nega teologia răsplății. Așadar, Dumnezeu îl mântuiește pe om prin harul său care s-a arătat în moartea și învierea lui Cristos. Mântuirea nu este o izbândă a omului și nici rodul faptelor sau al meritelor sale, ci este un dar gratuit din partea lui Dumnezeu: nu avem de ce să ne mândrim sau să ne credem mai presus de ceilalți (așa cum credeau efesenii). Din darul mântuirii pe care Dumnezeu îl face omului se naște omul nou care face fapte bune.

Prin urmare faptele bune nu reprezintă o condiție ca să primim mântuirea, ci ele sunt rezultatul harului pe care Dumnezeu în marea sa iubire și bunătate îl dăruiește gratuit omului. La final, așa cum am mai spus, faptele neluate în considerare sunt cele pe care le facem pentru faimă sau câștig. Faptele bune pe care le facem în numele lui Dumnezeu sunt rezultatul credinței noastre în darul mântuirii oferit de Dumnezeu. De aceea suntem mântuiți prin credință și nu prin faptele noastre.

Evangelhia dă un răspuns foarte clar afirmând că: *« oricine face fapte rele urăște lumina și nu vine la lumină ca să nu-i fie descoperite faptele. Însă oricine face adevărul vine la lumină, ca să se vadă că faptele sale sunt făcute în Dumnezeu »*.

Ce bine ar fi dacă noi vincentienii ne-am da seama că ceea ce facem nu sunt doar fapte bune sau fapte pentru interesul nostru sau pentru a « câștiga faimă »! Toate faptele vincentiene, așa cum a spus sfântul Vincentiu și a confirmat Ozanam, sunt rezultatul credinței că Dumnezeu le înfăptuiește prin noi : « prin sudoarea frunții și prin puterea brațelor » cum zice sfântul Vincentiu.

Traducere: sora Magdalena